

DE PRIESTERWIJDING (2) – Het offer van de var HJM Sales

Geliefde broeders en zusters, in deel 1 lazen we dat de oudtestamentische, Levitische priesters, vóórdat zij God gingen dienen, eerst geheiligd moesten worden. Dit gebeurde, naast het verrichten van andere voorschriften, onder andere door het offeren van drie dieren. Namelijk een jonge var en twee rammen.

In deze les wil ik ingaan op de geestelijke betekenis van het offeren van een var. Een var is overigens een mannelijk rund, dus een stier.

Het relevante schriftgedeelte is Ex. 29:1,10-14 – *“Dit nu is de zaak, die gij hun doen zult, om hen te heiligen, dat zij Mij het priesterambt bedienen: neem een var, het jong eens runds,; En gij zult den var nabij brengen voor de tent der samenkomst; en Aäron en zijn zonen zullen hun handen op het hoofd van den var leggen. En gij zult den var slachten voor het aangezicht des HEEREN, voor de deur van de tent der samenkomst. Daarna zult gij van het bloed des vars nemen, en met uw vinger op de hoornen des altaars doen; en al het bloed zult gij uitgieten aan den bodem des altaars. Gij zult ook al het vet nemen, hetwelk het ingewand bedekt, en het net over de lever, en beide nieren en het vet, dat aan dezelve is, en gij zult ze aansteken op het altaar. Maar het vlees des vars, en zijn vel, en zijn drek, zult gij met vuur verbranden, buiten het leger; het is een zondoffer.”*

De jonge stier moest nabij de Deur van de Tent der Samenkomst (de Tabernakel) worden gebracht. Vervolgens moesten Aäron, de hogepriester, en zijn zonen, de priesters, hun handen op de kop van de var leggen en het dier slachten. Dit alles gebeurde voor het Aangezicht van de Heer. Daarna moesten zij bloed op de hoornen van het altaar (dat wil zeggen het Brandofferaltaar) strijken en de rest van het bloed uitgieten aan de bodem van het Brandofferaltaar. Het vet van de ingewanden, het net over de lever, de beide nieren en het vet hiervan, moesten op het Brandofferaltaar worden aangestoken en verbrand. Echter het vlees van de stier, z'n vel en de drek moesten buiten het legerkamp worden verbrand. Vers 14 besluit met de opmerking, dat dit een zondoffer was. Met andere woorden, het offer diende tot verzoening (met God) van zonden van de te heiligen priesters. Vóórdat zij God mochten dienen, moesten hun zonden zijn vergeven en moest verzoening plaatsvinden.

Jes. 59:1-3 leert ons dat er sprake is van een onoverbrugbare kloof tussen de zondige mens en God: *“Ziet, de hand des HEEREN is niet verkort, dat zij niet zou kunnen verlossen; en Zijn oor is niet zwaar geworden, dat het niet zou kunnen horen. Maar uw ongerechtigheden maken een scheiding tussen ulieden en tussen uw God, en uw zonden verbergen het aangezicht van ulieden, dat Hij niet hoort. Want uw handen zijn met bloed bevlekt; en uw vingers met ongerechtigheid; uw lippen spreken valsheid, uw tong dicht onrecht.”*

Zolang deze kloof nog bestaat, kan de mens God niet op vruchtbare wijze dienen. In niets van wat hij of zij dan voor Hem doet, heeft Hij een welbehagen. Trouwens, in dit soort situaties zal de mens met name zichzelf dienen en niet God. Ook al lijkt het anders! Éérst zullen de zonden in diep berouw aan God moeten worden beleden en zal men het Offer van Jezus moeten aannemen. Dit is de enige manier! Het is de énige voor God acceptabele weg. Daarom zegt de bijbel dat Jezus de Weg, de Waarheid en het Leven is. Joh. 14:6 – *“Jezus zeide tot hem: Ik ben de Weg, en de Waarheid, en het Leven. Niemand komt tot den Vader, dan door Mij.”* Als God na de belijdenis dan vervolgens de zonden vergeeft, vindt er met Hem verzoening plaats. Daarom,..... volg Jezus! Leest u ook Hand. 4:12.

De var wijst op Jezus, door Wie onze zonden werden verzoend

In deze lessen wil ik niet opnieuw ingaan op de betekenis van verzoening. Leest u daartoe de studies [“BRANDOFFERALTAAR van de Tabernakel – Het”](#), welke u eveneens op deze website kunt vinden. Maar wel wil ik nogmaals benadrukken, dat het offer van de jonge var een geestelijk schaduwbeeld is van het Offer van Jezus' Leven, Lichaam en Bloed op het

kruishout van Golgotha. Jezus is het goddelijke Offerlam. Hij is de door God gezonden “Var” (niet oneerbiedig bedoeld) met een hoofdletter. Zijn verzoenend offer is zelfs algenoegzaam voor alle ontelbare en meest vreselijke zonden van het gehele, zondige mensdom. Amen!
 Joh. 3:16-17 – *“Want alzo lief heeft God de wereld gehad, dat Hij Zijn eniggeboren Zoon gegeven heeft, opdat een iegelijk die in Hem gelooft, niet verderve, maar het eeuwige leven hebbe. Want God heeft Zijn Zoon niet gezonden in de wereld, opdat Hij de wereld veroordelen zou, maar opdat de wereld door Hem zou behouden worden.”*

Hebr. 9:11-14 – *“Maar Christus, de Hogepriester der toekomstige goederen, gekomen zijnde, is door den meerderen en volmaakten tabernakel, niet met handen gemaakt, dat is, niet van dit maaksel, Noch door het bloed der bokken en kalveren, maar door Zijn eigen bloed, eenmaal ingegaan in het heiligdom, een eeuwige verlossing teweeggebracht hebbende. Want indien het bloed der stieren en bokken, en de as der jonge koe, besprengende de onreinen, hen heiligt tot de reinigheid des vleses; Hoeveel te meer zal het bloed van Christus, Die door den eeuwigen Geest Zichzelven Gode onstraffelijk opgeofferd heeft, uw geweten reinigen van dode werken, om den levenden God te dienen?”*

Het is bijzonder om te ontdekken hoe nauwkeurig door de leiding van de Heilige Geest het Woord van God in de oorspronkelijke Hebreeuwse grondtekst tot stand is gebracht. De geofferde var verwijst zoals opgemerkt naar onze Heiland Jezus Christus. Het Hebreeuwse woord voor “var” is “par” (פַּר), dat “jonge stier” betekent. Dit woord is afgeleid van het werkwoord “paarar” (פָּרַר), hetgeen betekent “(ver)breken, verijdelen, ongeldig maken, aan stukken breken, verbrijzelen, doorbreken, een bres slaan”. Jezus brak met Zijn geweldige Zoenofer de werken van satan in stukken en verijdelde zijn snode plannen. Jezus verbak elk obstakel en elke hindernis. Leest u Gen. 38:29 jo. inzake Perez (hij is de Fares van Matth. 1:3), één van de voorvaders van Jezus. Jezus verbrak de ketenen waarmee de zondaren gebonden waren en gevangen en Hij voert hen als hun Koning door de poorten naar het hemelse Huis. Het hoeft ons daarom niet te verbazen, dat de Joodse rabbijnen in de Doorbreker, over wie Mich. 2:13 spreekt, de Messias herkennen: *“De Doorbreker zal voor hun aangezicht optrekken; zij zullen doorbreken, en door de poort gaan en door dezelve uittrekken; en hun koning zal voor hun aangezicht henengaan; en de HEERE in hun spits.”* “Doorbreker” is in het Hebreeuws “poreets” (פָּרַץ) en is afgeleid van het werkwoord “paarats” (פָּרַץ), dat “afbreken, doorbreken, verbreken, losbreken” betekent, net zoals het verwante werkwoord “paarar” (פָּרַר).

Waarom moesten de te heiligen oudtestamentische priesters hun handen op de kop van de jonge stier leggen? Teneinde in hun eigen ziel te ervaren, dat een prachtig, onschuldig dier niet meer verder mocht leven, maar voor hun zonden moest sterven. Zij moesten het gewicht van dit moment ervaren. Zij moesten het dier voelen, zijn warmte, zijn ademen, zijn leven. Zij moesten de angst in de ogen zien als zij het dier de hals doorsneden. Zij moesten als het ware gemeenschap met het offerdier hebben, dat in hun plaats ging sterven. Deze vereenzelving met het offerdier was Gods wil. Want het was geen kleine zaak, zeker niet in Gods ogen, dat een onschuldig schepsel de straf van hun zonden moest ondergaan. Daarom bepaalde Hij dat er een volkomen, voortdurend contact met het offerdier moest plaatsvinden. Lev. 1:4 – *“En hij zal zijn hand op het hoofd des brandoffers leggen, opdat het voor hem aangenaam (dwz acceptabel en welgevallig) zij, om hem te verzoenen.”* Uit deze tekst over het offeren van een var ter verzoening van zonden (en parallel aan Ex. 29:10b) blijkt, dat er in de gevoelens van de offeraar iets moest plaatsvinden.

De var werd onschuldig geslacht. Maar Jezus moest Zelf het vreselijk lijdensproces van de kruisiging ondergaan. Hij stierf onschuldig voor onze zonden. Daarom verlangt God en het brengt vreugde in Zijn Vaderhart, dat wij voortdurend contact hebben en gemeenschap onderhouden met Zijn geliefde Zoon, het goddelijke Offerlam. Rom. 6:5-6a roept ons op om één met de gekruisigde Jezus te worden: *“Want indien wij met Hem een plant geworden zijn in de gelijkmaking Zijns doods, zo zullen wij het ook zijn in de gelijkmaking Zijner opstanding; Dit wetende, dat onze oude mens met Hem gekruisigd is,*”

Het innerlijke en openlijke lijden van Jezus

Er gebeurde bij het offeren van de var nog iets bijzonders. Want het vet van de ingewanden, het net over de lever en de nieren en het vet daarvan werden op het Brandofferaltair aangestoken en verbrand. Maar het vlees, het vel en de drek moesten buiten de kampplaats worden verbrand. Ex. 29:13-14 – *“Gij zult ook al het vet nemen, hetwelk het ingewand bedekt, en het net over de lever, en beide nieren en het vet, dat aan dezelve is, en gij zult ze aansteken op het altaar. Maar het vlees des vars, en zijn vel, en zijn drek, zult gij met vuur verbranden, buiten het leger; het is een zondoffer.”*

We zien hier het innerlijke lijden van Jezus versus Zijn openlijke lijden voor de zonden van de wereld uitgebeeld.

Het innerlijke lijden van Jezus, dat onder andere in de Hof van Gethsemané plaatsvond, moet onbeschrijfelijk zwaar en heftig zijn geweest. Jezus' ziel ervoer zoveel druk, dat Zijn Bloed door de porieën naar buiten trad. Luk. 22:39-44 – *“En uitgaande, vertrok Hij, gelijk Hij gewoon was, naar den Olijfberg; en Hem volgden ook Zijn discipelen. En als Hij aan die plaats gekomen was, zeide Hij tot hen: Bidt, dat gij niet in verzoeking komt. En Hij scheidde Zich van hen af, omtrent een steenworp; en knielde neder en bad, Zeggende: Vader, of Gij wildet dezen drinkbeker van Mij wegnemen, doch niet Mijn wil, maar de Uwe geschiede. En van Hem werd gezien een engel uit den hemel, die Hem versterkte. En in zwaren strijd zijnde, bad Hij te ernstiger. En zijn zweet werd gelijk grote druppelen bloeds, die op de aarde afliepen.”*

Uit Gods voorschrift, dat zeer specifieke delen van de var op het Brandofferaltair moesten worden verbrand, blijkt de volkomen overgave van Jezus en Zijn onvoorstelbaar zwaar, innerlijk lijden. Want de Hebreeuwse grondteksten geven geweldige betekenissen.

Het vet. *“Chelev”* (חלב) betekent *“het vet, het beste, het beste stuk, overvloed”*. Het Hebreeuwse woord voor melk (*chalav* – חלב) is nauw verwant, als ook het woord voor hart (*lev* – לב).

Het ingewand. *“Kerev”* (קרב), het woord voor *“ingewanden”*, betekent eigenlijk *“het midden, centrum, buik, binnenste”*. Maar het wordt ook figuurlijk gebruikt als zetel en vermogen van gedachte en emotie (Jes. 19:3; Num. 14:44; 2 Cor. 6:12; Phil. 1:20). Het woord is afkomstig van het werkwoord *“kaarav”* (קרב), dat *“(doen) naderen, nabij komen, nabij brengen, brengen, aanbieden”* betekent.

Het net over de lever. *“Jotereth”* (יתרת) betekent *“aanhangsel, de staartkwab van de lever”*. Afkomstig van het woord *“jatar”* (יתר) betekent het (naast andere betekenissen) ook *“overvloeien, de voortreffelijkste zijn, overvloed in het goede schenken, uitmunten, zijn voortreffelijkheid tonen”*.

De lever. *“Kaved”* (כבד) betekent *“de lever (als het zwaarste orgaan), zwaar, gewichtig, groot”*. Het Hebreeuwse woord voor eer is er van afgeleid. *“Kavod”* (כבוד) betekent namelijk *“eer, glorie, overvloed, pracht, luister, glans”*.

De nieren. *“Kilijah”* (כליה) betekent *“nier”*, maar in figuurlijke zin staat het ook voor *“het innerlijke zelf, als de zetel van emoties en verstand”*. Jer. 17:10 – *“Ik, de HEERE, doorgrond het hart, en proef de nieren; en dat, om een iegelijk te geven naar zijn wegen, naar de vrucht zijner handelingen.”*

Broeders en zusters, wat heeft Jezus toch een ontzagwekkende, kostbare prijs voor onze verzoening betaald. Hij gaf het beste. Hij gaf overvloedig. Hij gaf Zijn innerlijk en Zijn gehele hart. Hij deed het bij vol bewustzijn. Hij gaf eer, glorie en alle pracht en luister prijs (Fil. 2: 6-8) en Hij bracht ons nader tot God de Vader. Wat een uitmuntende voortreffelijkheid heeft Jezus toch getoond. Zullen wij Hem dan ook niet met geheel ons hart, ziel en verstand

liefhebben en Hem vrijwillig en met de grootste dankbaarheid voor altijd dienen? Dat is ware toewijding!

Zoals reeds opgemerkt werden vlees, vel en drek van de var búiten de kampplaats verbrand. Het openlijke lijden, Jezus' kruisiging, vond ook buiten Jeruzalem plaats, buiten de legerplaats. Executies buiten de stad waren overigens in overeenstemming met de Romeinse gewoonte en de Joodse wet (zie Lev. 24:14,23; Num. 15:35; Deut. 17:5).

Joh. 19:20 – *“Dit opschrift dan lazzen velen van de Joden; want de plaats, waar Jezus gekruist werd, was nabij de stad; en het was geschreven in het Hebreeuws, in het Grieks, en in het Latijn.”*

Hebr. 13:12 – *“Daarom heeft ook Jezus, opdat Hij door Zijn eigen bloed het volk zou heiligen, buiten de poort geleden.”*

Laten we opnieuw naar de Hebreeuwse grondtekst kijken van de geofferde lichaamsdelen.

Het vlees. *“Basar”* (בשר) betekent *“vlees”*, maar staat figuurlijk ook voor het zwakke van de mens, dat aan fouten en macht van zonde is onderworpen. Dit woord is afkomstig van het werkwoord *“baasar”* (בשר) dat *“goed nieuws brengen, verkondigen, prediken, aantonen”* betekent (Ps. 68:12; Jes. 40:9). Evangelie is dan ook *“besorah”* (בשורה) in het Hebreeuws.

Het vel. *“Oor”* (עור) betekent *“vel, huid”*. Dit woord is afkomstig van het werkwoord *“oer”* (עור), dat *“blootgesteld zijn, ontbloot worden”* betekent. Maar eveneens bijzonder is, dat de uitspraak van het Hebreeuwse woord voor vel (dus *“oor”*) gelijk is aan het woord voor licht, namelijk opnieuw *“oor”* (אור).

De drek. *“Peresj”* (פרש) betekent *“fecaliën, drek, mest, afval”*. Het woord is afkomstig van het werkwoord *“paarasj”* (פרש), dat onder andere *“duidelijk maken, verklaren, doorboren, steken”* betekent.

Voor Jezus was er geen plaats in de herberg toen Hij werd geboren. Maar er was ook geen plaats in Zijn geliefde Jeruzalem, de stad Gods, toen Hij werd gekruisigd. De bijbel zegt dat de Zijnen, Zijn volk, Hem niet hebben aangenomen (Joh. 1:11). Maar toen Hij daar op de berg Golgotha doorboord en doorstoken aan het kruis hing, hing Hij daar tot een goede Getuigenis voor alle mensen. Toen werd het Evangelie tot stand gebracht, namelijk, dat er redding is voor ieder die gelooft (Joh. 3:16). Hij hing, door velen veracht, te bloeden als een kapotgeslagen homp vlees. Jezus was ontbloot van alle glorie en van al Zijn licht. De mensen verborgen hun aangezichten, omdat zij het niet konden aanzien (Jes. 52:14; 53:2-3). Maar welk een geweldige getuigenis, wat een goede boodschap werd daar verkondigd. Hallelujah! Wat voor een geweldig Licht verspreidde Jezus daar (Joh. 1:4-5,9). En de farizeeërs en de schriftgeleerden hadden nog wel gedacht om Jezus na Zijn dood als drek en afval te dumpen in het Dal van Hinnom, vlak bij Golgotha en Jeruzalem (Jes. 53:9a). In dit dal werden afval en drek uit Jeruzalem, maar ook de lichamen van alle geëxecuteerden, gedumpt als voedsel voor het ongedierte. Gelukkig stond God de Vader dat niet toe, maar werd onze grote Heer en Koning in een normaal graf begraven.

Als een deel van de var (het typebeeld van Jezus) binnen Jeruzalem, maar een ander deel buiten de stad moest worden verbrand, heeft dat ons veel te zeggen, broeders en zusters. Want Jeruzalem is een schaduwbeeld van de Gemeente.

Uit de betekenissen van vlees, vel en drek leren we dat het Evangelie met name buiten de gemeente dient te worden verkondigd. En dat zal lang niet altijd gemakkelijk zijn. Want we zullen dan onszelf net als Jezus moeten blootstellen. Lees prijsgeven! En de ongelovige wereldlingen die Jezus en Zijn Evangelie verwerpen, zullen ons dan als drek en afval beschouwen (1 Cor. 4:13).

Maar uit de heerlijke betekenissen van de lichaamsdelen van de var die op het Brandaltaar van de Tabernakel (dus binnen de gemeente) moesten worden verbrand, leren we dat dáár

in de gemeente het diepe, innerlijke lijden van Jezus moet worden onderwezen. Als we verstaan, dat Hij Zichzelf geheel prijs gaf, zal ons dat leiden naar geestelijke volwassenheid.

Het te maken onderscheid in innerlijk en openlijk lijden van Jezus heeft dus directe betekenis voor ons. Binnen de gemeente zullen we de kudde van God, de lammeren en de schapen, moeten weiden en voeden. Buiten de gemeente zullen we juist zielen moeten winnen met behulp van het Evangelie (Joh. 10:16). En als Jezus ons roept om Hem te volgen, dan zal Hij ook ons naar het kruis van Golgotha buiten de legerplaats leiden. Hebr. 13:13 – *“Zo laat ons dan tot Hem uitgaan buiten de legerplaats, Zijn smaadheid dragende.”* Dan zullen ook wij innerlijk en openlijk de schande van het volgen van Jezus' kruis moeten leren dragen. Want wie het kruis niet opneemt en Hem navolgt, die kan Zijn discipel niet zijn. Luk. 14:27 – *“En wie zijn kruis niet draagt, en Mij navolgt, die kan Mijn discipel niet zijn.”*

Het bloed aan de hoornen van het altaar

De priesters moesten, nadat zij de var tot hun verzoening hadden geslacht, hun vinger in het bloed dopen en aan de hoornen van het Brandofferaltair smeren. NB, aan de vier hoekpunten van het Brandofferaltair waren vier hoornen bevestigd (Ex. 27:2). Dit spreekt ons van de mogelijkheid van schuld delging voor elke zondaar. Immers, een doodslager in de tijd van het Oude Testament had ontkoming van straf als hij naar het Brandofferaltair vluchtte en de hoornen vatte (1 Kon. 1:50-51; 2:28). Maar hij moest wel zelf komen!

Wat een geweldig schaduwbeeld van de verlossing door het Bloed van Jezus van iedere zondaar, die tot Hem komt! Want de hoornen wijzen op reddende Liefde Gods voor ieder mens. Namelijk, dat Hij aan hen een veilige en krachtige schuilplaats van verlossing wil bieden. Zijn eigen Zoon Jezus! Aan elk individu en aan de gehele wereld, het noorden, oosten, zuiden en westen, wordt verlossing door Jezus aangeboden. Wie wil en komt, wordt gerechtvaardigd op grond van het door Jezus volbrachte Verlossingswerk op Golgotha. Want Gods verlossing door Jezus' Bloed is een eeuwige verlossing (Hebr. 9:12). Het Brandofferaltair, d.w.z. het kruis van Jezus, is daarom een geweldige schuilplaats. De zondaar wordt hier gerechtvaardigd van schuld. Het kruis geeft waarachtige verlossing aan elk mens die gelooft in het offer van Jezus. Wie verlangt om bekleed te worden met de witte klederen van Gods rechtvaardigmaking (2 Cor. 5:17,1-4), mag naar het kruis van Jezus vluchten en zich aan Hem vastklampen. Het is Gods wil, dat wij bekleed zullen worden met witte klederen (Openb. 3:4-5; 6:11; 7:9; 19:8). En hoe worden onze geestelijke klederen rein en wit? Dat gebeurt door het Bloed van het goddelijke Offerlam, Jezus Christus, Die voor ons op het Brandofferaltair werd geofferd (Openb. 7:14).

Geliefde broeders en zusters, zijn wij volkomen met God verzoend? Zijn al onze zonden reeds gereinigd door Jezus' Bloed? Zijn er geen bewuste zonden meer in onze levens? Of trekt de duisternis van zonde ons nog aan? Zo ja, kom dan nu tot Jezus, vlucht tot Hem, vat de hoornen van het kruis en verzoen u met God.

Want als wij God als Zijn priesters met een werkelijk toegewijd hart willen dienen op een wijze die Hem behaagt, verlangt Hij dat wij met Hem zijn verzoend. De Vader-kind-relatie moet zijn hersteld.

In onze dienstbaarheid aan Hem hebben wij ook een diepe blik nodig op onze eigen ooit zo diep verloren zondestaat en op de oneindige genade van God, waardoor wij desondanks konden worden gerechtvaardigd. Dan moeten we gaan beseffen hoe groot Gods liefde voor ons was en wat het Hem heeft gekost om ons vrij te maken. Dit is zo nodig opdat onze harten innerlijk worden bewogen voor elke zondaar die nog niet is gered.

Moge Jezus u en mij zegenen. Amen.

(wordt vervolgd)